

mocht alleen plaatsvinden in de 'dobbelscole', een officieel speelhuis<sup>290</sup>). Deze dobbelschool had in de veertiende eeuw aan de grafelijkheid behoord. In 1395 verklaarde hertog Albrecht dat het speelhuis na de dood van zijn kok, aan wie het beleend was, aan de stad zou komen<sup>291</sup>). Wanneer dit gebeurd is, is niet bekend. In het keurboek van 1410 is sprake van een 'borthouwer', de exploitant van de dobbelschool. Het is niet bekend of hij het speelhuis van de stad of van de graaf pachtte. In het geval dat de dobbelschool door de stad verpacht zou worden, zou men verwachten dat daarvan iets blijkt in de stadsrekeningen over 1426/27 en 1429/30. Dit is echter niet het geval, zodat wij ons kunnen afvragen of de dobbelschool in het begin van de vijftiende eeuw al eigendom van de stad was. Het stadsbestuur zag er wel op toe, dat de exploitant van de dobbelschool niet benadeeld werd.

De controle op de handhaving van de orde in de kerk en op het kerkhof was geen exclusieve bevoegdheid van het stadsbestuur. Ook de kerkmeesters waren bevoegd hier op te treden<sup>292</sup>).

De bescherming van de begijnen was wel een speciale taak van het stadsbestuur. Een grafelijk privilege uit 1379 had de zorg voor de rust van de begijnen nadrukkelijk bij het stadsbestuur gelegd<sup>293</sup>). De desbetreffende keur stelde dan ook strenge straffen vast voor degene, die zich schuldig maakte aan het lastigvallen van begijnen en zusters<sup>294</sup>).

#### *4. Brandpreventie*

Branden waren een regelmatig terugkerend verschijnsel in de middeleeuwse steden. Doordat de meeste gebouwen van hout waren en door de gebrekkige brandblusmiddelen kon één brand grote delen van de stad verwoesten. Ook Rotterdam kende zulke branden, in de jaren 1402 en 1431<sup>295</sup>). Door de catastrofale gevolgen, die een eenmaal uitgebroken brand kon hebben, was het van het grootste belang dat de overheid voorschriften vaststelde om het uitbreken van brand te voorkomen. Indien dit toch gebeurde, diende de bestrijding van brand geregeld te zijn.

Het oudste keurboek bevat diverse bepalingen, waarin het voorkomen en bestrijden van brand geregeld werd. Als laatste bepalingen in de reeks keuren betreffende brandpreventie worden enige bouwvoorschriften genoemd. Hoewel deze zeker niet onbelangrijk zijn, zijn zij niet erg uitvoerig en beperken zich tot het voorschrift dat alle huizen, waar men vuur in houdt, aan de binnenkant met leem bestreken moeten zijn. Bovendien was het